

* * *

Sedimo u kafeu „Vejavica” –
Nije ljubav, već – neka sitnica,
Ljubav mi ne dopire do srca
Zimi, kad napolju fijuče.
Ko je veseo – nek se kikoće,
Ko želi – nek uspe,
A ti češ morati što pre
Da me otpratiš do kuće.

* * *

U snu si mi se javio,
U divnom raznobojnom snu,
Iz magle si izronio,
Jašući na ružičastom konju.
Bila je luna, i mesec takođe,
I začuo se odnekud rog...
I pomislih tad: „O Bože,
Šta bi o tome rekao Frojd!”

GOST

... Govorio je beskrajnom Kosmosu
I o tome da su događaji i reči povezani,
O nepoznatom, večnom, kontrolisanom Haosu,
I o tome da postoje svetovi neznani,

Govorio je da nikad ne vređa i ne laže,
Jer svima je prijatelj i sve voli,
Govorio je da ume zbivanja da predskáže
I da dodirom ruke izleči kad boli...

Ugrejao se, jeo, i dok je upadao
Polumrak s bučne ulice,

Tesni okovratnik je otkopčao
I obesio kaput na naslon stolice

I opet, i opet, bez prestanka,
Kao da ne govori meni,
Već nekom drugom ko sve odmah shvata
I krije se negde u seni –

O tome kako je teško s parama,
Da je ušao u neku surovu igru,
I da ga tri meseca nije videla mama
U septembru, oktobru, novembru....

I o tome kako je talentu ovde teško,
I o tome da će svima da se osveti,
I o tome da su mu greškom
Slepo crevo isekli sami praktikanti.

A pred ponoć, pijan, u naletima plaća
Ponavljao je da je ljubav – hram,
I pesmama iz prvog braka
Čepao mi srce napola.

Katarina Gorbovska, 1964, pesnik. Autor knjiga *Prvi bal* (1980), *Među lutkama i psima* (1990). Živi u Londonu.

(S ruskog preveo **Novica Janjušević**)

